

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJA LUCI
Broj: 11 0 U 023716 18 U
Dana, 22.07.2019. godine

Okružni sud u Banja Luci i to sudija Sunita Šukalo uz učešće Alme Ahmetović Ramić kao zapisničara u upravnom sporu po tužbi Mačkić Stefana iz Banja Luke, ulica: [REDAKCIJA] (u daljem tekstu: tužilac) kojeg zastupa punomoćnik Dragana Stanković, advokat iz Banja Luke, protiv Javne ustanove „Akademska i istraživačka mreža Republike Srpske“ Banja Luka, sa sjedištem u Banja Luci (u daljem tekstu: tužena) koju zastupa punomoćnik Jovan Radić, advokat iz Banja Luke, radi poništenja rješenja tužene, broj 106/18 od 17.10.2018. godine, u predmetu slobodnog pristupa informacijama, donio je, dana 22.07.2019. godine, sljedeću

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužiocu nadoknadi troškove proistekle vođenjem ovog upravno-sudskog spora u iznosu od 750,00 KM, koje je dužan platiti u roku od 30 dana od dana prijema ove pravosnažne presude, a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbija se tužena sa zahtjevom za naknadu troškova ovog spora.

Tužilac se oslobađa obaveze plaćanja troškova sudske takse u ovom upravno-sudskom sporu.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem, tužiocu se odobrava pristup informacijama, koje su pod kontrolom tužene i to: Statut ustanove (broj: UO-06/12 od 30.05.2012. godine); Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta (broj: UO-07/12 od 30.06.2012. godine); tri Ugovora o radu i dva Ugovora o djelu; Zapisnici o otvaranju ponuda, Zapisnici o radu Komisije za javne nabavke, Izvještaj o radu Komisije za javne nabavke, dnevnik korespondencije u postupcima javne nabavke i to nabavka komunikacione opreme KO17 i proširenje serverskog klastera SK17 te Izvještaj o radu ustanove za 2017. godinu (1). Stavom 2 dispozitiva tog rješenja obavezan je sekretar ustanove da posebnim aktom dostavi navedene podatke podnosiocu zahtjeva na način kako je to opisano dok je stavom 3 dispozitiva, odbijen pristup Ugovoru o nabavci komunikacione opreme (KO 17) i Ugovoru o proširenju serverskog klastera (SK 17).

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac osporava zakonitost donesenog akta zbog svih razloga propisanih članom 10 Zakona o upravnim sporovima. U tužbi izlaže činjenični osnov koji je prethodio donošenju osporenog rješenja pa zaključuje da je rješenje nepravilno i nezakonito i podsjeća da je postupak pristupa informacijama po članu 25 Zakon o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“, broj 20/01) upravni postupak u kojem se primjenjuju odredbe Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZUP) ukoliko nisu u suprotnosti sa matičnim zakonom. Ističe da je zakonodavac propisao da

informacije pod kontrolom javnog organa, predstavljaju javno dobro i da javni pristup promoviše veću transparentnost i odgovornost javnih organa kao i da svako lice ima pravo pristupa svim informacijama u najvećem mogućoj mjeri i u skladu sa javnim interesom kao što propisuje da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije.

Podsjeća da se prema članu 5 Zakona o slobodi pristupa informacijama, pristup može ograničiti tek kada nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu člana 6, 7 i 8 za cijelu informaciju ili dio, odredi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9 da objavljivanje nije u javnom interesu. Tužilac smatra da je predviđeno i razdvajanje informacija na dijelove pa se tako u članu 10 Zakona o slobodi pristupa informacijama, navodi ako je dio traženih informacija, utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija. Dalje, podsjeća da je u članu 20 istog zakona, izričito i bezuslovno propisao obavezu svih javnih organa da dostavljaju vodiče za pristup informacijama i indeks registre. Smatra da, nasuprot tome, pobijanim rješenjem, nije odlučeno o tužiochevom zahtjevu da mu se dostavi vodič za pristup informacijama i indeks registar tužene pa smatra da mu je, na taj način, prećutno odbijen pristup traženom vodiču za pristup informacijama i indeks registru što je suprotno članu 20 Zakona o slobodi pristupa informacijama koji izričito i bezuslovno pripisuje obavezu tužene da te informacije dostavi tužiocu, na njegov zahtjev. Tužilac se očituje po pitanju tačke 3 dispozitiva pobijanog rješenja u kom dijelu je, po njegovom mišljenju, neosnovano i nezakonito odbijen pristup ugovorima u vezi sa javnim nabavkama jer se ne može prihvatiti obrazloženje da predmetni ugovori sadrži povjerljive i komercijalne informacije ugovornih dobavljača ne precizirajući koji su to povjerljivi komercijalni interesi niti je tužiocu dostavljeno prethodno pribavljeno izjašnjenje dobavljača što sve zajedno čini nedostatak zbog kojeg se ne može ocijeniti zakonitost pobijanog rješenja. Smatra da se radi o javnoj nabavci pa se niko ne može pozivati na izuzetak iz člana 7 Zakona o slobodi pristupa informacijama jer se radi o javnom interesu i javnim sredstvima pa zaključuje da se pristup Ugovorima o javnim nabavkama, ne može odbiti na osnovu člana 7 Zakona o slobodi pristupa informacijama. Smatra da je neosnovano utvrđen izuzetak u smislu člana 7 tog zakona kao što je nepravilno i suprotno članu 9 istog, sprovela test javnog interesa, zaključujući da ne postoji javni interes koji bi opravdao objavljivanje traženih ugovora, tvrdeći da takav javni interes, definitivno postoji. Ovo iz razloga što se traženim ugovorima, ugovaraju poslovi i način trošenja javnih sredstava, a objavljivanjem građani mogu da vide za šta se njihov novac troši i ne bi mogli da nadziru javnu vlast. Zaključuje da bi objavljivanje predmetnih ugovora, višestruko koristilo javnom interesu, odnosno suprotno šteta bi bila višestruka ako bi oni ostali skriveni od javnosti, a pri tome nije ni dokazano da bi njihovo objavljivanje prouzrokovalo bilo kakvu štetu dobavljačima i njihovim legitimnim interesima. Tužilac, dalje ističe, da je tužena svojim postupanjem, prekršila i međunarodne pravne akte koji su na snazi u Bosni i Hercegovini pa tako Preporuka R (2002)2, kao jedan od tih akata, dozvoljava članom IV stav 1, državama da ograniče pravo uvida u službene dokument ali takva ograničenja moraju da budu jasno, zakonom precizirana, neophodna demokratskom društvu i srazmjerna cilju zaštite nekog od interesa. Tužilac podsjeća na preporuke R(2002)R kojima se sugerise da se objave informacije čak i ukoliko bi to nanijelo štetu ako postoji viši javni interes i u daljem tekstu tužbe, navodi posebne i ponaosob, preporuke i slučajeve opisane u Konvenciji CETS.

Dalje ističe, da je tužene konkretnim postupanjem, povrijedila tužiočevo pravo na slobodu izražavanja i dalje elaborira u tom svijetlu pa podsjeća da slobodu izražavanja iz člana 19 međunarodnog pakta, obuhvata i pravo na jednostavan, brz,

djelotvoran i praktičan pristup informacijama kojima raspolažu javni organi kao i da vlasni treba da obrazlože razloge uskraćivanja pristupa informacijama, s tim da ograničenja koja predviđa član 19 stav 3 Međunarodnog pakta, moraju biti prvo propisani zakonom i zadovoljiti strogi test neophodnosti i proporcionalnosti pri čemu ograničenje mora biti neophodno u cilju ostvarenja legitimnog cilja. U daljem tekstu tužbe, tužilac izlaže komentare Komiteta za ljudska prava UN te Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda u kontekstu slobode da se pristupi informacijama od javnog značaja jer svako ograničavanje prava zaštićenih Evropskom konvencijom, mora biti posebno obrazloženo. Smatra da je pobijano rješenje protivno i temeljnim načelima upravnog postupka i to načelu zakonitosti iz člana 5 ZUP zato što tužena nije rješavala na osnovu zakona već protivno Zakonu o slobodi pristupa informacijama i protivno Zakonu o opštem upravnom postupku kao i Ustavu Republike Srpske te međunarodnim aktima te načelu zaštite prava stranaka i zaštite javnog interesa iz člana 6 ZUP jer nije omogućila tužiocu da što lakše zaštiti svoja prava već mu ih je povrijedila, povređujući i javni interes, tako što je uskratila javnosti pristup informacijama koje moraju biti dostupne. Nadalje, načelu efikasnosti iz člana 7 ZUP jer nije obezbijedila uspješno i kvalitetno ostvarivanje i zaštitu tužiočevih prava i pravnih interesa pa zatim načelu istine iz člana 8 istog zakona jer nije utvrdila sve činjenice i okolnosti važne za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja te konačno načelo saslušanja stranke iz člana 9 ZUP, zato što tužiocu nije pružila priliku da se izjasni o činjenicama i okolnostima, važnim za donošenje rješenja.

Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeno rješenje u dijelu tačke 3 dispozitiva te obaveže tuženu da, u zakonom predviđenom roku, donese novo rješenje u skladu sa članom 50 ZUS uz naknadu troškova opredijeljenih po punomoćniku iz reda advokata.

Tužena je na traženje suda dostavila spise upravne stvari i odgovor na tužbu u kojoj ističe da je tužba neblagovremena, nerazumljiva i, u cijelosti, neosnovana. Tvrdi da je tužilac sporno rješenje, primio, dana 08.10.2018. godine, a tužbu podnio, dana 19.11.2018. godine što znači protekom roka od 30 dana od dana prijema rješenja i zaključuje da je rok za ponošenje tužbe istekao u subotu, dana 17.11.2018. godine, elaborirajući o tome da je subota radni dan i pretpostavljajući šta bi bilo da je zadnji dan roka „padao u nedelju“.

Smatra da tužbom nije povrijeđeno bilo kakvo pravo tužioca ili njegov neposredni lični interes, zasnovan na zakonu pa predlaže da sud odbaci tužbu kao neblagovremenu. Opreza radi, podsjeća da je tužba neuredna jer je tužilac konfuzan u svojim navodima da li pobija rješenje u cijelosti ili ga pobija pak u njegovim dijelovima. Nadalje, tvrdi da je tužba neosnovana pa iznosi činjenice koje su prethodile donošenju osporenog rješenja, smatrajući da je dostavljanjem dijela traženih informacija sa izuzetkom dva dokumenta, udovoljeno njegovom zahtjevu. Nabraja koje dokumente je otvorio tužiocu za pristup s tim da Ugovor o nabavi komunikacione opreme (K017) i Ugovor o proširenju klastera (SK17) nije dostavio jer se radi o ugovorima koje je tužena zaključila sa trećim licima. Treća lica su, na upit tužene, izrazila neslaganje sa javnim objavljivanjem ugovora sa referencom K017 i SK17. Tužena se poziva na Zakon o privrednim društvima u kontekstu poslovanja privrednih društava pa izražava „opravdanu sumnju“ da tražene informacije mogu uključivati i lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica. Dalje ističe da zaključeni Ugovori o javnim nabavkama sa trećim licima, nisu javni interes i pretpostavlja da bi pružanjem takvih informacija moglo predstavljati štetu za treća lica. U tužbi tvrdi da je javni interes zadovoljen dostavljanjem dijela dokumentacije pa predlaže da sud, ukoliko ne odbaci tužbu kao

neblagovremenu, istu odbije uz naknadu troškova koji su, za tuženu, nastali, a precizirani su u podnesku od 14.12.2018. godine.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane i zainteresovanog lica, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da se tužilac, dana 02.10.2018. godine, obratio tuženoj, tražeći i to na temelju člana 4 Zakona o slobodi pristupa informacijama, Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima, člana 10 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, Konvencije savjeta Evrope o pristupu službenim dokumentima (CETS205) i preporuka R (202)2 Komiteta ministara savjeta Evrope državama članicama o uvidu u službene dokumente, tražeći dostavljanje Statuta Javne ustanove Akademska istraživačka mreža Republike Srpske (u daljem tekstu SARNET) (SERBS ACADEMIC RESEARCH NETWORK) koji je trenutno na snazi sa izmjenama i dopunama; akt o unutrašnjoj organizaciji sistematizaciji radnih mjesta ustanove koji je trenutno na snazi i sve njegove izmjene i dopune; posljednja tri Ugovora o radu i posljednja tri Ugovora o djelu koje je ustanova zaključila kao i broj takvih ugovora zaključenih u 2017. i 2018. godini; Ugovore koje je ustanova zaključila u vezi sa tri najskuplje javne nabavke, počevši od 2017. godine do danas, zapisnici o otvaranju, pregledu i ocjeni ponuda u vezi s tim nabavkama i izvještaj o preuzimanju tenderske dokumentacije u vezi s tim nabavkama te, konačno, posljednji godišnji izvještaj o radu, vodič za pristup informacijama i index – registar ustanove.

Tužilac je, u zahtjevu, precizirao da informacije potražuje u elektronskom obliku, s tim da ukoliko iste ne postoje u tom obliku, a iz opravdanih razloga ne mogu da se digitalizuju, tada traži dostavljanje na određenu adresu stanovanja.

Postupajući po datom zahtjevu, dostavljen je Status ustanove, a može se odobriti i pristup, koji Statut je donio Upravni odbor ustanove, dana 30. maja, 2012. godine, nakon čega nije bilo ni izmjena ni dopuna.

Akt o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta ustanove, uz odobren pristup i Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te ustanove koji je donio Upravni odbor, dana 30. maja, 2012. godine, nakon čega nije bilo izmjena i dopuna.

Nadalje, posljednja tri Ugovora o radu i posljednja tri Ugovora o djelu i broj takvih Ugovora, zaključenih, 2017. i 2018. godine, uz činjenicu da se može odobriti pristup i napomenu da su svi Ugovori obnovljeni, dana 30.08.2018. godine, radi usklađivanja sa Zakonom o platama u javnim službama u 2017. i 2018. godini.

Takođe, obavještenje da je ustanova zaključila po dva Ugovora o djelu i to za obavljanje poslova tehničara i za održavanje sistema za hlađenje i klima uređaja.

Dalje zahtjeve tužioca u vezi sa najskupljim javnim nabavkama, počev od 2017. godine pa do danas, zapisnici o otvaranju i pregledu te ocjeni ponuda u vezi s tim nabavkama i izvještaj o preuzimanju tenderske dokumentacije u vezi s tim nabavkama, uz obavijest da je ustanova tokom 2017. i 2018. godine, provela svega dva postupka čija je procijenjena vrijednost bila veća od 6.000,00 KM i to Konkurentski zahtjev za dostavu ponuda za nabavku komunikacione opreme (interna referenca ustanove KO17) i Konkurentski zahtjev za dostavu ponuda za proširenje serverskog klastera (interna referenca ustanove SK17), navodeći da se za oba može odobriti ograničen pristup i to zapisnicima o otvaranju ponuda, zapisnicima o radu Komisije za javne nabavke, izvještajima o radu Komisije za javne nabavke i dnevnicima korespondencije. Odbijen je zahtjev u dijelu dostavljanja Ugovora uz obrazloženje tužene da isti sadrže povjerljive,

komercijalne informacije ugovornih dobavljača i nakon informisanja dobavljača te pribavljanja izjašnjenja koje je negativno jer bi objavljivanjem pretrpjeli štetu, ustanova je, kako navodi, utvrdila izuzetak, smatrajući da ne postoji javni interes koji bi opravdao objavljivanje ovih ugovora.

Dalje je navedeno da se može odobriti pristup Izvještaju o radu ustanove za 2017. godinu koji dokument je objavljen na web stranici ustanove.

Osporenim rješenjem, odobren je pristup dijelu informacija preciziranih pod tačkom 1 dispozitiva tog rješenja dok je odbijen pristup informacijama preciziranim u tački 3 istog dispozitiva.

Sud je odlučio kao u izreci presude, imajući u vidu slijedeće činjenice:

Prije svega, treba reći da je prigovor neblagovremenosti tužbe, neosnovan.

Datum prijema tužbe oslikan je na prijemnom pečatu suda i glasi na datum 17.11.2018. godine, preporučenom poštom što predstavlja predaju tužbe u zakonom propisanom roku.

Rok za podnošenje tužbe propisan je odredbom člana 15 stav 2 ZUS pa se tako tužba podnosi u roku od 30 dana od dana dostavljanja upravnog akta stranci koje podnosi tužbu što, u konkretnom slučaju, znači da je tužiocu osporeno rješenje dostavljeno, dana 18.10.2018. godine, a tužba je podnesena, kako je rečeno, 17.11.2018. godine, tako što je predana poštom preporučeno na receptis sa kojim se danom smatra da je primljena u sudu. Pored toga, subota nije radni dan za sud, što je činjenica, koju ne treba dokazivati pa se i u tom dijelu prigovor tužene dokazuje neosnovanim.

Inače, tužena, kako u samom nazivu stoji, je Javna Ustanova osnovana 2006. godine, Odlukom Vlade Republike Srpske kada su odobrena sredstva za realizaciju Akademske informacione mreže, koja će omogućiti brzu vezu ne samo akademskih ustanova u Republici Srpskoj već i dalje.

SARNET ((SERBS ACADEMIC RESEARCH NETWORK) nadležna je za registraciju RS.ba internet poddomena, učestvuje u NGI, saraduje sa Akademskom mrežom Srbije na održavanju optičkog linka Beograd-Šabac-Banja Luka i svojom mrežom obuhvata vrlo mali broj akademskih ustanova u Bosni i Hercegovini.

Navedeno znači da se radi o javnoj ustanovi, koja se finansira iz Budžeta i cilj osnivanja je postupanje u javnom interesu, a što svakako znači transparentnost u radu. Tačno je da je tužilac, kada je pokrenuo ovaj upravni spor, potvrdio da ne osporava tačke 1 i 2 jer je, u tom dijelu, njegovom zahtjevu udovoljeno, osporavajući tačku 3 dispozitiva osporenog rješenja u kom dijelu je njegov zahtjev, odbijen zato što je tužena zaključila da se ne radi o informacijama koje su u javnom interesu, odnosno suprotno tome da se radi o tajnim podacima čijim bi se objavljivanjem i dostavljanjem, mogla nanijeti šteta ugovornim stranama. To znači da je pravilno opredijeljen zahtjev tužioca u pogledu pobijanja.

Treba reći da javna ustanova, kakva je tužena, nije ovlaštena da štiti interese ugovornih strana niti da procjenjuje šta je javni interes, a šta pak nije, već je njen zadatak jasno omeđen odlukom izvršnog organa koji ga je osnovao te Statutom i Programom rada.

Treba se prisjetiti da je cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama da se ustanovi da informacije pod kontrolom javnog organa, predstavljaju opšte dobro od vrijednosti, a da javni pristup tim informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa kao i da su te informacije neophodne za demokratski proces (sadržano u stavu 1 člana 1 tog Zakona).

Pored toga, cilj je da se ustanovi da svako lice ima pravo pristupa tim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, a obaveza

javni organi je da objave te informacije i da omoguće svakom fizičkom licu da traži izmjenu i daje komentar na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa (sadržano u istom članu 1 stav 3 pomenutog Zakona).

Tužena se zaklanja iza povjerljivih komercijalnih interesa za koje smatra da se kriju u odbijenom dijelu zahtjeva tužioca iako ne obrazlaže te povjerljive komercijalne interese i ne daje dalje podatke o tome da li je pravilno utvrđen izuzetak iz člana 7 Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji su to interesi i šta je, u tim ugovorima, povjerljivo i šta to povjerljivo ima da zaključuje javna ustanova, koja funkcioniše na temelju javnog novca i u interesu građana Republike Srpske.

Pojednostavljeno rečeno, obzirom da je riječ o javnoj nabavci, nije moguće pozivati se na izuzetak, predviđen članom 7 Zakona o slobodi pristupa informacijama i u demokratskom poretku, nužno je dati informaciju u obavljanju javnih poslova, a posebno trošenju javnog novca jer kako to pravilno tužilac ističe, građani imaju pravo da znaju šta se to o njihovom trošku nabavlja i pod kojim uslovima.

Pravilno identifikuje tužilac činjenicu da su dobavljači morali imati svijest o tome da ponude šalju u postupku javnih nabavki, a posebno kod potpisivanja ugovora imati saznanje da se radi o javnom interesu i da tu nema nikakvih tajnih ugovora i povjerljivih komercijalnih interesa radi čega se ne može ograničiti pristup ovim informacijama.

Posebno se ne mogu prihvatiti konsultacije tužene kao javne ustanove sa dobavljačima na čijim izjašnjenjima tužena temelji odbijanje zahtjeva. Ovo iz razloga što se pristup Ugovorima o javnim nabavkama, ne može odbiti na temelju člana 7 Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Pored toga, tužena je suprotno odredbi člana 9 tog zakona, sprovela i test javnog interesa iako za to ne daje dokaze, a ugovorima koje je tužena odbila da dostavi, ugovaraju se uslovi i način trošenja javnih sredstava jer u suprotnom ne bi mogli da nadziru javnu vlast što se ne može „tek onako“, pravdati javnim interesom.

Kod nesporne činjenice da je Vlada Republike Srpske osnivač ove javne ustanove, jasno je da tuženu kontroliše javni organ u smislu člana 3 stav 2 tačka d) Zakona o slobodi pristupa informacijama, koja kontrola u smislu stava 3 tog člana znači ili raspolaganje informacijama ili kontrola pristupa informacijama pa je, prema tome, ispunjen uslov iz stava 5 tog člana u pogledu nadležnog javnog organa koji ima kontrolu nad traženom informacijom.

Sud nije našao niti jedan od uslova da se ograniči pravo pristupa u cijelosti jer niti je takvo ograničenje zakonito niti je dokazano da je neophodno u demokratskom društvu, a niti je srazmjerno cilju zaštite nekog legitimnog interesa. Javni interes je neprikosnoveno pravo javnosti da zna na šta se troši javni novac i pod kojim uslovima radi čega je nužno da se ti podaci objave, kako bi javnost mogla ispravno cijeniti i procjenjivati rad javnih organa, koji su u službi građana.

Ako se uzmu u obzir odredbe Međunarodnog pakta Komiteta za ljudska prava Ujedinjenih nacija, Konvencija o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda i dr. segmenti evropskog prava i prakse, a u kontekstu slobode izražavanja, tada se, nužno mora imati na umu pravo na jednostavan, brz, djelotvoran i praktičan pristup informacijama, kojima raspolažu javni organi i obavezu da se obrazlože razlozi za uskraćivanje pristupa tim informacijama.

Ograničenja koja su predviđena moraju biti propisana zakonom i moraju zadovoljiti strogi test neophodnosti i proporcionalnosti pri čemu, ograničenje mora biti neophodno za ostvarenje legitimnog cilja.

Tuženi nije dokazao neophodnost uskraćivanja dijela informacija koje je tražio tužilac, a niti je dokazao da ograničenje koje je sam postavio, zapravo predstavlja

nužnost za ostvarenje legitimnog cilja već se njegovo jedino opravdanje temelji na zaštiti poslovne politike dobavljača i sličnim neprihvatljivim zaključcima.

Sud smatra da je povrijeđeno tužiočevo pravo na pristup informacijama pod kontrolom javnog organa i informacijama od javnog značaja jer nisu ispunjeni uslovi za odbijanje zahtjeva pri čemu tuženi nije utvrđivao da li postoji izuzetak od objavljivanja traženih informacija u smislu člana 5 Zakona o slobodi pristupa informacijama, niti da li je objavljivanje tih informacija, bez obzira na eventualno utvrđeni izuzetak, opravdano javnim interesom u smislu člana 9 istog Zakona, a niti je proveden postupak, propisan članom 14 tog zakona, kojim je predviđeno da po prijemu zahtjeva za pristup informaciji, nadležni javni organ preduzima sve redovne mjere da prikupi zahtijevane informacije i razmotri sve činjenice i okolnosti za obradu zahtjeva te da u skladu sa tim, odobri ili odbije pristup informacijama, pri čemu je obavezan o tome obavijestiti podnosioca zahtjeva.

Pored navedenog, sud prihvata da je doneseno rješenje protivno načelima upravnog postupka, garantovanim ZUP i to načelu zakonitosti jer predmetna upravna stvar se ne temelji na odredbama zakona koji ne reguliše ovu oblast i povredi načela zaštite prava stranaka i zaštite javnog interesa sadržanog u članu 6 istog zakona.

Ovo iz razloga što nije omogućila tužiocu da što lakše ostvari svoja prava, povređujući, na taj način, javni interes na koji je tužilac kao slobodni novinar, mogao uticati da mu je omogućen slobodan pristup informacijama koje inače moraju biti dostupne svima.

Povrijeđeno je i načelo efikasnosti iz člana 7 ZUP jer tužiocu nije omogućeno brzo i kvalitetno ostvarivanje i zaštita prava kojima svi podjednako imaju pristup kao i načelo istine sadržano u članu 8 ZUP jer nije na potpun i tačan način utvrdila sve relevantne činjenice, a niti je pružila tužiocu priliku da se izjasni o okolnostima važnim za donošenje rješenja čime je povrijeđeno i načelo saslušanja stranke, sadržano u članu 9 ZUP.

Shodno tome, donošenjem osporenog akta, ostvareni su razlozi iz člana 10. stav 1. tačka 2. i 4. ZUS, pa je tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz odredbe člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

Nužne troškove koji su za tužioca nastali vođenjem ovog upravno-sudskog spora, čine troškovi opredijeljeni po punomoćniku iz reda advokata, a usklađeni sa Tarifom o nagradama i naknadi za rad advokata („Službeni glasnik RS“, broj 68/05, u daljem tekstu: Tarifa). Troškove koje je sud smatrao opravdani čine troškovi sastava tužbe sa paušalom iz Tarifnog broja 3 i Tarifnog broja 12 pomenute Tarife.

Sud je našao mjesta primjeni člana 12 Zakonom o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14) pa je tužioca, na njegov zahtjev, oslobodio obaveze plaćanja sudske takse na tužbu i presudu na temelju dokaza dostavljenih uz zahtjev za oslobođanja od ove zakonom propisane obaveze. Radi se o Uvjeranju Poreske uprave Republike Srpske od 26.07.2018. godine i Uvjeranju Fakulteta političkih nauka Univerziteta u Banja Luci te pregleda dostavljene Kućne liste, radi čega je odlučio kao u stavu 3 izreke ove presue.

Zapisničar
Alma Ahmetović Ramić

